

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **T. Z.**
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Černým
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno

proti
žalované: **VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a. s., IČO 49455842**
sídlem Soběšická 820/156, 638 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 1. 2019, č. j. GR749/Lib/18

takto:

- I. Rozhodnutí VODÁRENSKÉ AKCIOVÉ SPOLEČNOSTI, a. s., ze dne 10. 1. 2019, č. j. GR749/Lib/18, a ze dne 13. 12. 2018, č. j. GR749/Lib/18, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Pavla Černého do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žádostí ze dne 11. 12. 2018 se žalobce po žalované domáhal poskytnutí informací o měsíčních odměnách jednotlivých členů představenstva a dozorčí rady žalované, a to dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žalovaná na tuto žádost reagovala sdělením jejího generálního ředitele ze dne 13. 12. 2018, č. j. GR749/Lib/18, s tím, že „je soukromým subjektem, obchodní společností, a proto ji nelze podřadit pod režim

zákona č. 106/1999 Sb.“ Proti tomuto aktu podal žalobce odvolání ze dne 21. 12. 2018, na které žalovaná reagovala sdělením předsedy představenstva ze dne 10. 1. 2019, č. j. GR749/Lib/18, v němž setrvala na tom, že se na ni zákon o svobodném přístupu k informacím nevztahuje.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce předně namítal, že žalovaná naplňuje znaky veřejné instituce. Odkázal na relevantní judikaturu Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, která stanoví kritéria pro určení, zda se jedná o veřejnou či soukromou instituci. Žalovaná dle jeho názoru tato kritéria splňuje. Vznikla ze státního podniku, jejím jediným akcionářem je korporace Svaz VKMO s. r. o., v níž jsou sdruženy svazky měst a obcí nebo samostatné obce, které nad ní vykonávají dohled či kontrolu, a vznikla za účelem provozování vodovodů a kanalizací, tedy služby pro širokou veřejnost. Byť má žalovaná formu akciové společnosti, splňuje alespoň čtyři z pěti znaků předpokládaných judikaturou, a proto je veřejnou institucí, a tedy povinným subjektem dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Naopak opačný výklad by v konečném důsledku mohl vést až k obcházení tohoto zákona tím, že by se obcemi nebo krajem zřízené právnické osoby poskytující veřejné služby houfně transformovaly na obchodní společnosti s cílem vyhnout se nutnosti poskytovat informace.
3. Žalobce se dále zabýval tím, z jakých důvodů má na požadované informace o měsíční odměně členů představenstva a dozorčí rady žalované nárok a žádal, aby jí soud nařídil tyto informace poskytnout. Uvedl důvody, pro něž splňuje podmínky testu proporcionality dle nálezů Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1200/16, který se zabýval poskytováním informací o platech fyzických osob dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce jako žadatel je aktivním občanem a provozovatelem místních novin (*oblasý.info*). Město Boskovice, v kterém žije, je společníkem korporace Svaz VKMO s. r. o. Do technické infrastruktury se vkládá značné množství finančních prostředků, které jsou složitě a netransparentně rozdělovány. Primárním účelem žádosti o informace tak není nepřiměřeně zasahovat do ústavního práva zaručeného v čl. 10 Listiny základních práv a svobod vůči jednotlivým členům představenstva a dozorčí rady žalované, nýbrž jde o běžný výkon novinářské činnosti a dohled nad hospodařením s veřejnými prostředky.
4. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud obě rozhodnutí žalované zrušil a nařídil žalované coby povinnému subjektu, aby požadované informace poskytla.

III. Vyjádření žalované k žalobě

5. Ve vyjádření k žalobě ze dne 8. 7. 2019 žalovaná uvedla, že doposud zastávala názor, že jako akciová společnost není povinným subjektem dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Tato argumentační linie se však změnila usnesením Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 4158/18, který konstatoval, že žalovaná povinným subjektem je. Z tohoto důvodu žalovaná v následném vyjádření ze dne 16. 7. 2019 uvedla, že za zásadní pro svůj další postup považuje závěry uvedené v nálezů Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, z něž plynou podmínky poskytování informací o platech zaměstnanců. V rámci tohoto vyjádření k žalobě proto provedla nálezem předpokládaný test proporcionality a dospěla k závěru, že požadované informace nemohou přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu, neboť si na jejich základě nelze učinit žádnou představu o řádném hospodaření žalované. Také se nejedná o informace týkající se veřejného zájmu a žalobce ani neplní roli tzv.

„společenského hlídačho psa“, jelikož se jedná o jeho soukromou iniciativu. Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

6. Žalobce v replice ze dne 27. 11. 2019 rovněž odkázal na usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 4158/18, dle kterého je žalovaná povinným subjektem. K testu proporcionality provedenému žalovanou ve vyjádření k žalobě konstatoval, že v daném případě jsou splněna všechna kritéria tzv. platového testu, což podrobně odůvodnil.

V. Posouzení věci soudem

7. Soud, v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též jen „s. ř. s.“), bez jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů jako rozhodnutí akty předsedy představenstva a generálního ředitele žalované včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.
8. Jádrem sporu se stala v první řadě otázka, zda je žalovaná coby akciová společnost povinným subjektem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, resp. zda splňuje kritéria povinného subjektu dle § 2 odst. 1 tohoto zákona.
9. Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.
10. Je zjevné, že žalovaná není státním orgánem, územním samosprávným celkem, ani jeho orgánem. Aby byla povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, musela by být *veřejnou institucí*. Výkladem tohoto pojmu se již několikrát zabýval jak Ústavní soud, tak Nejvyšší správní soud. Ústavní soud v klíčovém nálezu *Letiště Praha* ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, N 10/44 SbNU 129 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz), stanovil pět kritérií pro určení, zda se jedná o instituci veřejnou či soukromou, a to: *I.* způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu), *II.* hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či nikoli; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejné instituce), *III.* subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli; jestliže ano, jde o charakteristický rys pro veřejnou instituci), *IV.* existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je přitom typická pro veřejnou instituci), a *V.* veřejný nebo soukromý účel instituce (veřejný účel je typickým znakem veřejné instituce). Podle Ústavního soudu je přitom rozhodující „převaha znaků“, jež jsou pro instituci veřejnou či soukromou typické. Pokud jde o další vývoj judikatury Ústavního soudu k dané problematice, nelze nezmínit zejména nálezy ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16, N 101/85 SbNU 679 (věc *ČEZ*), a ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 618/18 (věc *OTE*; podle tohoto nálezu je veřejnou institucí dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jakákoliv obchodní společnost, jejímž stoprocentním vlastníkem je stát, případně veřejnoprávní korporace). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 As 282/2018-46, č. 3879/2019 Sb. NSS (věc *Rozhodčí soud při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky*; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na webových stránkách www.nssoud.cz), pak plyne, že shora zmiňovanou převahu znaků nelze pojímat ryze aritmeticky, tj. jako výsledek prostého součtu znaků svědčících o veřejném, nebo naopak soukromém charakteru instituce.

11. Z další judikatury Ústavního soudu dále vyplývá, že postavení veřejné instituce lze přiznat akciovým společností, jejichž jediným společníkem je územní samosprávný celek (viz např. usnesení ze dne 3. 4. 2012, sp. zn. I. ÚS 330/12, věc *Dopravní podnik hl. m. Prahy*, nebo usnesení ze dne 14. 8. 2014, sp. zn. III. ÚS 1705/13, věc *Brněnské komunikace*). V nálezu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 1262/17 [N 59/88 SbNU 833], věc *Pražská plynárenská Servis distribuce*, pak Ústavní soud za naplnění znaku efektivního ovládnutí veřejnoprávní korporací označil situaci, kdy je posuzovaná obchodní korporace bytí i nepřímou ovládána veřejnoprávní korporací prostřednictvím dalších obchodních společností, tj. výlučný vliv veřejnoprávní korporace na ni je zprostředkovaný.
12. Soudy se pak již zabývaly i posouzením, zda konkrétně žalovaná jako akciová společnost je povinným subjektem dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Konkrétně Krajský soud v Brně tak učinil ve skutkově obdobné věci vedené jím pod sp. zn. 31 A 111/2015. V rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 31 A 111/2015-141, se podrobně zabýval jednotlivými znaky (kritérii), přičemž dospěl k závěru, že žalovanou společnost lze považovat za veřejnou instituci ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Tento závěr potvrdil i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 27. 9. 2018, č. j. 10 As 239/2017-71, „i s ohledem na závěry přijaté Ústavním soudem v jeho nálezu z 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16“ shledal, že „v případě úplné (100%) účasti státu (a to i státu v širším slova smyslu) na majetku obchodní korporace jsou splněna rozhodující kritéria pro závěr, že taková obchodní korporace je veřejnou institucí ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím“, a uzavřel, že u žalované je „dána převaha znaků typických pro veřejnou instituci“. Náзор, že žalovaná je veřejnou institucí a povinným subjektem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, následně jako ústavně konformní potvrdil i Ústavní soud, který usnesením ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 4158/18, odmítl její ústavní stížnost proti výše citovaným rozsudkům. V odůvodnění tohoto usnesení uvedl, že „je zřejmé, že u stěžovatelky převažují znaky veřejné instituce. Jediným akcionářem stěžovatelky je obchodní společnost Svaz vodovodů a kanalizací měst a obcí, s. r. o. (dále jen „Svaz VKMO“), jejímiž jedinými společníky jsou svazky obcí a územně samosprávný celek (město Opatovice). Tato obchodní společnost je přitom jiným povinným subjektem podle informačního zákona předvídaným ve výše citovaném nálezu sp. zn. IV. ÚS 1146/16. Stěžovatelka je ovládána územními veřejnoprávními korporacemi (v jejím představenstvu i dozorčí radě zasedají představitelé územních samosprávných celků, kteří vlastní obchodní korporaci Svaz VKMO, s. r. o.) a není podstatné, že se tak děje zprostředkovaně, tj. prostřednictvím jiného povinného subjektu. Smyslem činnosti stěžovatelky je vedle dosahování zisku i uspokojování veřejných potřeb občanů územně samosprávných celků sdružených ve Svazu VKMO dodávkami pitné vody a odváděním a čištěním odpadních vod.“
13. Argumentace vyslovená ve výše citovaných rozhodnutích je plně aplikovatelná i v nyní projednávané věci, neboť se jedná o posouzení shodné otázky u totožné společnosti, aniž by se změnily okolnosti či povaha žalované. Ostatně žalovaná pod tíhou usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 4158/18 ve vyjádření k žalobě ze dne 8. 7. 2019 z původní argumentační linie ustoupila. Soud proto dále toliko odkazuje na podrobná odůvodnění shora citovaných rozhodnutí.
14. Prvotní otázku lze tedy uzavřít s tím, že žalovaná byla a je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Z toho zároveň plyne, že bylo její povinností naložit se žádostí žalobce o poskytnutí informace ze dne 11. 12. 2018 postupem dle zákona o svobodném přístupu k informacím.

15. V této souvislosti je nutno konstatovat, že pro případ nevyhovění žádosti o poskytnutí informace předpokládá zákon o svobodném přístupu k informacím vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti (viz § 15) a případně též rozhodnutí o odvolání proti takovému rozhodnutí (§ 16). Žalovaná na žalobcovu žádost zareagovala sdělením generálního ředitele ze dne 13. 12. 2018, č. j. GR749/Lib/18, jímž odmítla informace poskytnout. Proti tomu brojil žalobce odvoláním ze dne 21. 12. 2018, na které žalovaná odpověděla sdělením předsedy představenstva ze dne 10. 1. 2019, č. j. GR749/Lib/18. Tyto akty žalované postrádají základní formální náležitosti rozhodnutí dle § 67 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s § 20 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Přesto se však z materiálního hlediska jednoznačně jedná o rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, která lze přezkoumat dle § 65 s. ř. s. (ostatně v situaci, kdy se žalovaná nepovažovala za povinný subjekt, resp. považovala se za subjekt, který zákonu o svobodném přístupu k informacím nepodléhá, je poměrně pochopitelné, že svá sdělení činila formou prostého přípisu). Podstatné totiž je, že na žalobcovu podání se mu od příslušného subjektu dostalo formalizovaných racionálních odpovědí, z nichž je dostatečně jasně patrné, jakým způsobem se tento subjekt s těmito podáními vypořádal. *In concreto*, sdělení žalované coby povinného subjektu i subjektu příslušného k vyřízení odvolání měla formalizovanou podobu, byť neobsahovala výrok oddělený od odůvodnění; byla vydána v rámci alespoň do jisté míry formalizovaného postupu při využití interního instančního systému žalované; o postupu žalované byla pořízena dokumentace označená číslem jednací; a výsledné úkony byly oznámeny žalobci coby žadateli. Lze dodat, že i judikatura se ustálila na tzv. materiálně-formálním pojetí rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. [blíže viz zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2014, č. j. 6 As 68/2012-47, č. 3104/2014 Sb. NSS (věc *Státní maturity*), ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41, č. 3779/2018 Sb. NSS (věc *Výtka státnímu zástupci*), a ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43, č. 3931/2019 Sb. NSS (věc *Soublasy dle stavebního zákona II*); z judikatury Ústavního soudu viz zejména nálezy pléna ze dne 7. 11. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 12/17, N 202/87 SbNU 311 (věc *Nejmenování profesorem*)]. Přímou ve vztahu k věcem týkajícím se aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím pak lze odkázat např. na rozsudek ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 As 75/2013-53, v němž Nejvyšší správní soud shledal, že i pouhé „e-mailové odpovědi stěžovatele jsou rozhodnutím v materiálním smyslu, byť nesplňují formální náležitosti rozhodnutí podle § 15 a 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, je z nich zřejmé, že stěžovatel odmítl poskytnout žalobci informace na základě (mylného) závěru, že není povinným subjektem dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Těmito rozhodnutími tedy bylo nepochybně zasaženo do práv žalobce, neboť poskytnutí informací stěžovatelem bylo odmítnuto z irrelevantních důvodů.“
16. Následně tedy soud i přes zmiňované formální nedostatky přistoupil k materiálnímu přezkumu rozhodnutí žalované. Žalobce v žádosti o poskytnutí informace požadoval „jmenovité vypsání měsíčních odměn jednotlivých členů představenstva a dozorčí rady Vodárenské akciové společnosti, a. s.“ Žalovaná tyto informace odmítla poskytnout proto, že se nepovažovala za povinný subjekt ve smyslu § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. K samotnému obsahu žádosti, resp. k povaze požadovaných informací, se tak vůbec nevyjádřila, ani se jí nijak nezabývala. Rozhodnutí žalované tak jsou v tomto ohledu nepřezkoumatelná a je třeba je z tohoto důvodu zrušit.
17. V této souvislosti se soud musel dále zabývat tím, zda je možné přikázat žalované poskytnout předmětné informace žalobci již tímto rozsudkem. Obecně platí, že je-li

splněna hypotéza § 16 odst. 5 (dříve odst. 4) zákona o svobodném přístupu k informacím, je soud povinen rozhodnutí odvolacího správního orgánu i povinného subjektu zrušit a povinnému subjektu nařídít požadované informace poskytnout. Judikatura však připouští situace, kdy na tomto postupu nelze striktně trvat. Typickým příkladem je právě nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2017, č. j. 3 As 292/2016-67, ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 As 296/2017-31, ze dne 27. 11. 2019, č. j. 9 As 58/2018-32, jakož i ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 71/2018-31).

18. Žalobce požadoval v rámci svého práva plynoucího z čl. 17 Listiny poskytnutí informací o měsíčních odměnách jednotlivých členů představenstva a dozorcí rady žalované, a to jmenovitě. Žádal tedy o zpřístupnění osobních údajů členů uvedených orgánů spadajících pod ochranu čl. 10 Listiny. V takovém případě musí povinný subjekt před případným poskytnutím těchto informací *v každém jednotlivém případě* porovnat dotčení základních práv (zde právo na přístup k informacím a právo na ochranu soukromého života), a zajistit, aby mezi nimi byla dodržena spravedlivá rovnováha. V případech žádostí o platových poměrech fyzických osob je tento test proporcionality konkretizován nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, N 188/87 SbNU 77 (věc *Statutární město Zlín*), a ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16, N 64/89 SbNU 25 (věc *ZUŠ Hradec Králové*), podle nichž má povinný subjekt zkoumat naplnění těchto podmínek: 1. účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; 2. informace samotná se týká veřejného zájmu; 3. žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“; 4. informace existuje a je dostupná. Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, může povinná osoba odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách vyžádané na základě § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.
19. Žalovaná tento test provedla opožděně až ve vyjádření k žalobě. Řízení před soudem však nemůže zcela suplovat nalézací činnost povinného subjektu dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Stejně tak povinný subjekt nemůže tuto nalézací činnost zcela přesunout do řízení před správním soudem. Jelikož se žalovaná výše uvedenými podmínkami při vyřizování žádosti sama nezabývala, jak plyne i z obsahu správního spisu, a svá skutková zjištění a jejich právní hodnocení závazně nevyjádřila v rozhodnutí, které je podstatným podkladem pro rozhodování soudu, nemůže se soud nyní zabývat problematikou splnění podmínek pro poskytnutí požadovaných informací, a není zde tudíž ani prostor pro nařízení povinnosti poskytnout předmětné informace přímo soudem. Výjimku z tohoto závěru by představovala toliko situace, kdy by docházelo k svévolnému vydávání nepřezkoumatelných rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací s cílem vyhnout se aplikaci § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tak tomu ovšem v daném případě nebylo, neboť se jednalo o první rozhodnutí žalované o žádosti žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

20. Z výše uvedených důvodů soud napadená rozhodnutí žalované shledal nezákonnými a rovněž nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů, pročez je podle § 78 odst. 1, 3, 4 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc žalované vrátil k dalšímu řízení. V něm je žalovaná vázána právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Při svém následném postupu též případně neopomene osoby, které by mohly být poskytnutím informace dotčeny (srov. body [106] až [110] rozsudku rozšířeného senátu

Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, č. 3155/2015 Sb. NSS).

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
22. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Odměna jeho advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika) a tři režijní paušály, a to ve výši 3 x 3 100 Kč a 3 x 300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 10 200 Kč. Protože právnická osoba zřízená podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie, jejímž společníkem je žalobcův advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 142 Kč, odpovídající dani, kterou je zmíněná právnická osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy byla žalobci vůči žalované přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2020

JUDr. Zuzana Bystrická, v.r.
předsedkyně senátu